

Дошли до огъня и що да видятъ. наоколо му стоятъ вълци и каша варатъ.

Нашитъ приятели едва ли не умрѣли отъ страхъ, но сѣ пакъ рекли куражъ да продадатъ.

— Добъръ вечеръ юнаци — казали тѣ на вълцитѣ.

— А, добъръ вечеръ, добъръ вечеръ — отговорили вълцитѣ, а единъ отъ тѣхъ казалъ като ги погледналъ кръвнишки :

— Още кашата не ни е уврѣла и мѣсото ни пристигна.

При тия думи овенътъ истърпналъ, а на козелътъ брадата се разтреперала отъ страхъ, но се окуражилъ и рекълъ :

— Ние ви носимъ мѣсо, — казалъ той на вълцитѣ и се обърналъ къмъ овенътъ :

— Дай овено вълчата глава !

Овенътъ измъкналъ отъ торбата вълчата глава и я показалъ.

— Е, не тая — казалъ ужъ сърдитъ козела.

Овена се сетилъ, бъркналъ въ торбата и пакъ измъкналъ вълчата глава.

— Тъзи ли? — попиталъ той и смигналъ на козела.

— И тая не! — Дай най-голѣмата! — извикалъ по-сърдито козелътъ.

Вълцитѣ се уплашили, като видели че овенътъ една слѣдъ друга вади вълчи глави изъ торбата, почнали да се гледатъ и да си шушукатъ.

— Тъзъ вечеръ добръ сме се събрали, и каша хубава ври, само че нѣма вода да я долѣемъ. Ще ида на кладенеца да донеса, казалъ най-стария вълкъ и изчезналъ въ гората.

Другитѣ вълци го чакали, чакали, уплашили се и почнали да си шушукатъ и да се сговарятъ какъ да се очистятъ отъ тукъ.

Единъ отъ тѣхъ казалъ :

— Оня дяволски синъ отиде и стои тамъ, а кашата ни безъ вода ще прѣгори, ще ида за вода, ама ще взема и едно дърво да набия оня мързеливецъ :

Отишалъ тоя приятель и вече се не върналъ.